

Aan mevrouw C. Brouéius van Nidek geb. Leinweber den 31sten augustus 1850.

-

Het is de laatste van oogstmaand, de laatste dag van dat schoone gedeelte des jaars, waarin de landman de rijpe halmen sikkelt om ze binnen zijn schuren te voeren.

De laatste dag van augustus, treurige gedachte; treurig voor hem, die met huivering den herfst ziet naderen, de herfst die hem al nader en nader bij den doornen, kouden winter brengt.

De herfst – treurige gedachte voor hem, die zijnen akker heeft verwaarloosd, die niet met houweel en spade heeft gearbeid, om den dorre aarde vruchtbaar te maken, die niet de steenen en wortelen, en distelen heeft uitgeroeid, die niet heeft geploegd, die niet ter geschikter tijd heeft gezaaid, wiens voorraadschuren ledig zijn, - ledig als hij het zich, helaas! maar al te diep zal beklagen.

Zóó, ja zóó is die naderende herfst en dan die volgende winter, een wrede aanrukkende vijand, waar voor de trage landman verschrikt terugdeinst.

Maar zie – zie de nijvere landman: het is de laatste van oogstmaand, daar staat hij dankbaar en tevreden, met de graankorrels hem door God geschonken, heeft hij winste gedaan, de schoonste garven heeft hij vergaderd, steenen, wortelen en distelen heeft hij uitgeroeid, ook – volle korenaren heeft hij dankbaar geoogst. –

Welkom, driewerf welkom is hem de herfst, nóg zal hij blijven arbeiden; met heerlijk voedsel heeft hij zich verrijkt maar nóg moet er gedorscht en gezift en gezuiverd worden.

Heerlijk denkbeeld Zie, ik ga met een rijkeladen graanzolder den winter te gemoet.

-

En zoo mag ik tot u spreken

Geachte vrouwe die ook den herfst uws levens ziet naderen.

Stil, liefderijk, Godsvruchtig hebt gij gezaaid in den akker uws harten; hij hebt geoogst en uwe ziele is er blijde (*), maar welk sterveling is er, die nog niet gaarne wil ziften en zuiveren, om met een rein gemoed de eeuwige lente tegentegaan !

Ja, zoo verhoore God de beden;

Dat hij u geve een herfst vol vreugd.

Een herfst vol reine zaligheden.

Vervrolijkt, door het graan der deugd.

Zift, wat u nog met kaf mogt resten,

en deel aan velen voedsel meê,

dan landt gij eens in die gewesten,

waar liefde woont in eeuwige vree.

(*) moet zijn blijde om

Aan Mevrouw C. Brouéius van Nidek

geb. Leunreber.

den 31ste Augustus 1850.

Het is de laatste van oogstmaand,
de laatste dag van dat schoone ge-
deelte des jaars, waarin de land-
man de rijpe halmen sikkelt om
ze binnen zijne schuren te voorn.

De laatste dag van Augustus,
treurige gedachte; Treurig voor
hem, die met huivering den
herfst ziet naderen, de herfst
die hem al nader en nader by
de doornen, koude winter brengt.
De herfst - treurige gedachte voor

hem, die zijnen akker heeft vermaas-
 loosd, die niet met hooireel en
 Spade heeft gearbeid, om de dorre
 aarde vruchtbaar te maken, die
 niet de steenen en wortelen, en
 distelen heeft uitgeroeid, die
 niet heeft gepluegd, die niet te
 geschikter tijd heeft gesaaid, wiens
 voorraadschuren ledig zijn, - ledig
 als hij het zink, helaas! maar al
 te diep zal beklagen.

Zoo, ja zoo is die naderende heest
 en dan die volgende winter, een
 wreede aoverukkende vijand, waar-
 voor de trage landman verschromt
 terugdeinst.

Maar zie - zie de rijvers land-

man: het is de laatste van
vogetmaand, daar staat hij dank-
baar en tevreden, met de graan-
korrels hem door God geschen-
ken, heeft hij winste gedaan.
de schoonste garren heeft hij on-
-gaderd; Steenen, wortelen en
distelen heeft hij uitgeroeid, ^{en}
-volle korenaren heeft hij
dankbaar gevoegt. —

Welkom, driemaal welkom is
hem de herfst, nog zal hij
blijven arbeiden. Met heerlijk
vaedvel heeft hij zich verrijkt
maar nog moet er gedorscht

5
In geroest en gezuiverd worden.
Heerlijk denkbeeld! Zie, ik ga
met een rykbeladen, graansolden
den winter te gemoet.

En zoo mag ik tot u spreken,
geachte Vrouwe die ook den heft
uws levens ziet naderen.

Stil, liefderijk, Godvruchtig, hebt
gij gesaaid in den akker uws
harten; gij hebt geoogst en
Uwe Ziele is er blijde, (1) maar
Welk Sterveling is er, die nog
niet gaarne wil ziften en zuu-
veren, om met een rein ge-
moed de eeuwig leste tegengaat?

(1) moet zijn Blijde om

Ja, zoo verhoore God de beden;
Dat U gere een herfst vol men-
En herfst vol reine Zaligheden,
Vervolgt, door het graan der den-
Zift, wat U nog met kaf moegt re-
En deel aan velen voedsel mee,
Dan landt gij eens in die gerresten,
Waar liefde woort en Ewig <sup>re-
n-
n-</sup>

Laatst bijgewerkt: 3 november 2018

www.jacobcremer.nl